

ubetinget, at der med andre Ord ikke bør paalægges ham Ansvar for den Skade, som bevirkes ved Naturbegivenheder eller andre Omstændigheder, overfor hvilke han og hans Føll staa afmægtige, ses det ikke, at det rationelt lader sig forsvare at gøre en Afstillelse imellem Ulykkeshændelser, som kunne henføres under det nævnte Begreb forre majours, saaledes forstaaet at derved betegnes Begivenheder, overfor hvilke Mennesker ere absolut afmægtige, og Ulykkeshændelser, hvis Følger det i det enkelte Tilfælde, efter de tilstedeværende Forhold, maa erkendes at de Paagældende, trods al udvist Iver og Opmærksomhed, vare ude af Stand til at afværge, om det end maa siges ikke i og for sig at have været absolut umuligt at afværge dem. Ganske vist har det været Lovforslagets Mening, at det ikke skal være tilstrækkeligt til at fri de Paagældende for Ansvar, at det gøres antageligt, at den skete Skade er hidført ved hændelige Begivenheder, naar disse dog ikke ere af anden Bestaaffenhed, end at det havde været muligt ved Sagttagelsen af behørig Forsigtighed og Opmærksomhed at afvende dem eller dog at forebygge deres Følger. Derfor har man ej heller fundet nogen Betænelighed ved i § 142 at optage Betegnelsen i den svenske Sølov af 1864, § 103, at der skal foreligge en Ulykkeshændelse, „som det ikke har staaet i Skipperns eller Mandstabs Magt at afværge“, ligesom man har anset det for hensigtsmæssigt nærmere at karakterisere de ulykkelige Hændelser, som man har for Øje, ved at sige „Spulykke, Opbringelse eller anden ulykkelig Hændelse, som osv.“. Men den nævnte Betegnelse maa dog forstaaes saaledes, at det er tilstrækkeligt, at Ulykken og dens skadelige Følger ikke kunde forebygges eller afværges ved saadanne Forholdsregler, som der under Hensyn til det praktiske Livs Krav og Anskuelser med Rimelighed og Billighed overhovedet kan være Tale om at forlange iagttagne. — Forjaaviddt der i denne Henseende særlig har været rejst Spørgsmaal om, hvorvidt Bortfragterens skulde staa til Ansvar for Thyveri, begaaet om Bord af andre end Skibets Besætning, skal her endnu blot bemærkes, at det formentlig næppe vil være rigtigt, som det jævnlig sker, ubetinget at paalægge Bortfragterens Ansvar derfor i Modsetning til den Skade, der forvoldes ved et Oversfald eller Røveri, der udføres af en overmægtig Styrke. Det lader sig nemlig nok tænke, at et Thyveri af Fremmede kan udføres paa en saadan Maade og under saadanne Omstændigheder, at der er Tøje til at statuere, at det ikke har staaet i Skipperns eller Mandstabs Magt at afværge det, selv ikke ved

Anvendelsen af den yderste Opmærksomhed, som med Rimelighed kunde forlanges. Afgørelsen heraf maa imidlertid, ligesom overhovedet i Almindelighed Anvendelsen af den i Paragrafen givne Regel, bero paa de konkrete Omstændigheder.

At Bortfragterens ikke bør bære Ansvaret for den Skade, som er en Følge af, at det forsendte Gods ikke er tilbørlig indpakketh, og altsaa i Birkeligheden nærmest maa tilregnes Afladeren, eller af Godsets egen Bestaaffenhed, turde være en Selvfølge og derom er der ogsaa Enighed. Det skal derfor blot med Hensyn til Indpakkningens Mangelfuldhed og Godsets daarlige Tilstand ved Afsendelsen erindres, at det fremgaar af § 147, at Skipperen, paa Bortfragterens Vegne, dog ikke kan paaberaabe sig disse Momenter som Grund til Ansvarsfrihed, undtagen hvor de ikke have været synlige ved Godsets Modtagelse. Kunne Manglerne tydelig ses, paaligger det efter § 147 Skipperen derom at gøre udtrykelig Bemærkning paa Konnossementet; et Forbehold som det i § 146 omfalte er ikke tilstrækkeligt, idet Ladningsmodtageren, naar han beviser, at Skaden var til Stede og tydelig kunde ses allerede ved Indladningen, maa kunne gøre gældende overfor Skipperen, at han, i Stedet for at indkrænte sig til Forbeholdet, burde have vægret sig ved at modtage Godset eller i alt Fald paa Konnossementet have gjort en Bemærkning om Manglen, der kunde gøre det klart for Ladningsmodtageren, hvorledes Forholdet var ved Afsendelsen, hvilket ogsaa kan være af Interesse for ham med Hensyn til hans Rettsstilling overfor Afladeren. Hvad angaar Godsets Bestaaffelse ifølge indre Vedærvælse m. v., bemærkes, at det, som i § 142 udtalt, naturligvis kun er den sædvanlige, men ikke en ualmindelig, Udlætning, hvorfor Bortfragterens ikke har noget Ansvar, forudsat, at ikke den usædvanlige Udlætning er begrundet i utilregnelig ulykkelig Hændelse. Naar „Dyrs Død“ nævnes som noget, hvorfor Bortfragterens ikke bærer Ansvar, turde det formentlig være overskødt at tilføje, at Forudsætningen selvfølgelig er, at det ikke ophyses, at Døden er foranlediget ved Mangel paa tilbørlig Røgt og Pleje fra Skipperns eller Mandstabs Side.

Om den i 2det Stykke af § 142 opstillede Regel, at Bortfragterens ikke bliver ansvarlig for den Skade, som er foranlediget ved, at Skibet ikke har været i behørig Stand til Rejsen, naar Skibets Mangler ikke kunde opdages trods al anvendt Omhu, kan der vel ikke siges at være almindelig Enighed, eftersom det er baade engelsk og fransk Særet, at det maa betragtes som underforstaaet,